

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 597/12

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

העותרת: תנועת אומ"ץ אזרחים למען מנהל תקין וצדק חברתי ומשפט

נגד

המשיבים: 1. המוסד לביטוח לאומי
2. מועצת המוסד לביטוח לאומי
3. שר הרווחה והשרותים החברתיים

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

בפניי בקשת העותרת לפסיקת הוצאות, לאחר שהעתירה נמחקה בהתאם להסכמת הצדדים.

1. בעתירה זו עתרה העותרת להורות למשיבים להקים "ועדת תביעות" ליד כל סניף של המוסד לביטוח לאומי, בהתאם לסעיף 299 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשנ"ה-1995 ולהודיע למבוטחים על זכותם לפנות לוועדת התביעות.

בדיון שהתקיים בעתירה ביום 19.12.2012 ניתנה הסכמת העותרת להצעת המשיבים, לפיה הסוגיה תובא לבחינתו של המשיב 3, שר הרווחה והשירותים החברתיים, לאחר כינונה של ממשלה חדשה, ובהתאם הדיון בעתירה נדחה. ואכן, לאחר שכווננה ממשלה חדשה החליט המשיב 3 על מינוי ועדות תביעות, על מנת לבחון את פעילותן, והוחלט כי אלו תחלנה לפעול עד ליום 1.1.2014. בנסיבות אלו הוסכם על הצדדים כי העתירה התייתרה והיא נמחקה, ונותרה על הפרק בקשת העותרת לפסיקת הוצאות.

2. העותרת טוענת כי קמה הצדקה לחייב את המשיבים בהוצאותיה, בהדגישה כי המשיבים התעלמו מהוראות החוק תקופה ארוכה, הגם שלא הביאו לביטולו או לשינויו. עוד נטען כי תגובה ראשונה לעתירה הוגשה כשנה לאחר הגשתה, ובאותו שלב טענו המשיבים כי אין באפשרותם לגבש עמדה בשל הבחירות הצפויות לכנסת. העותרת מוסיפה כי אמנם בסופו של יום הושגה הסכמה ברוכה בעניין נשוא העתירה, אך כי אלמלא העתירה הסעד לא היה מתקבל, וכי זה התממש זמן לא מבוטל לאחר הגשתה.

3. המשיבים הותירו את הבקשה לשיקול-דעת בית-המשפט, בציינם כי הם מסכימים לכך שבהגשת העתירה היתה תרומה מסוימת לקידום קבלת ההחלטה בסוגיה נשוא העתירה, הגם שציינו כי אין זהו "מקרה מובהק המתאים לפסיקת הוצאות". מכל מקום טוענים המשיבים כי ככל שייפסקו הוצאות יש להעמידן על הצד הנמוך, ובהקשר זה הדגישו, בין היתר, כי היקפה של העתירה אינו רחב; כי העותרת נתנה הסכמתה לכך שהדיון בעתירה לגופה יידחה עד לאחר כינון ממשלה חדשה; וכי פעלו בשקידה ראויה לפתרון הבעיה (בשים לב לתקופת הבחירות).

4. לאחר שעיינתי בחומר שבתיק מצאתי כי אכן ראוי לפסוק הוצאות לטובת העותרת. כמתואר בהליך הסתיים לאחר שהסעד שנתבקש בעתירה ניתן, ואין טענה כי העתירה הוגשה בשיהוי או בטרם עת וללא מיצוי הליכים. כמו כן, המשיבים מסכימים אף הם כי להגשת העתירה היתה תרומה לקידום הסוגיה שהועלתה בגדרה, ובנסיבות אלו דומני כי אכן נתקיימו אמות המידה שנקבעו לעניין פסיקת הוצאות (ראו בג"ץ 842/93 אלונסאטרה נ' שר הבינוי והשיכון, פ"ד מח(4) 217 (1993)).

אשר לסכום ההוצאות - בהקשר זה יש לקחת בחשבון כי העתירה היתה תלויה ועומדת כשנה ומחצה (אם כי יש ליתן משקל לעיכוב שנגרם בשל תקופת הבחירות וההמתנה לכינונה של ממשלה חדשה) וכי התקיים בה דיון אחד בפני הרכב.

מנגד יש לקחת בחשבון כי העותרת לא העלתה כל טענה לגבי הוצאותיה בפועל, וממילא גם לא הציגה תשתית ראיתית לביסוס טענה בעניין זה. כן יש ליתן משקל לכך שהעותרת הגישה מספר מועט של כתבי טענות ולכך שההליך בא אל קיצו מבלי שנדרשה הכרעה שיפוטית לגופם של דברים.

עוד אציין בשולי הדברים כי הודעת העותרת מיום 12.1.2014, בה נטען כי המשיבים אינם מקיימים אחר פסק הדין, אין בה כדי להשליך על סכום ההוצאות אותו ראוי לפסוק לטובתה, וכי ההחלטה ניתנה על יסוד ההליך שהתנהל עד למתן פסק הדין.

בשים לב לכל אלה, ולאחר עיון בכל המסמכים שבתיק ובטענות הצדדים מצאתי כי ראוי לחייב את המשיבים לשלם לעותרת סכום של 5,000 ש"ח בגין שכר-טרחת עורך דין וסכום נוסף של 2,000 ש"ח בגין הוצאות המשפט. סכומים אלו יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום מתן החלטתי זו ועד לתשלום בפועל.

ניתנה היום, ד' באדר א' תשע"ד (4.2.2014).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת